

Luc Huyse, *Alles gaat voorbij, behalve het verleden*, Leuven, Van Halewyck, 2006, 205 pp., ISBN 90 5515 775 9 | Luc Huyse was in 1944 als zesjarige jongen getuige van de plundering van een woning van een vermeende collaborateur in Kortrijk. Het is een van de drijfveren geweest om de episode van de zuiveringen na de Tweede Wereldoorlog aan een grondig onderzoek te onderwerpen. Het mondde uit in een standaardwerk van Belgische historiografie.¹ *Onverwerkt verleden* was de opstap naar de bestudering van de wijze waarop elders in de wereld postdictatoriale samenlevingen omgaan met de bestrafing van de 'daders' van het vorige regime. Het was de geschiedenis zelf die voor vergelijkingsmateriaal zorgde. In 1991 stortte het Sovjetimperium in en kwam de weg vrij voor de berechting van communistische functionarissen in Oost- en Midden-Europa. Afrika rekende in de jaren negentig van de vorige eeuw af met gewelddadige dictaturen. Huyse observeerde hoe in Ethiopië de medestan-

ders van het Mengistu-regime werden berecht en hoe in Zuid-Afrika, Burundi en Zimbabwe de spoken van het verleden werden bedwongen. Via de internationale literatuur, rapporten en websites van ngo's verzamelde hij informatie over Latijns-Amerika, de Balkan en andere landen en regio's waar samenlevingen middels (internationale) rechtspraak, 'waarheidscommissies' en anderszins trauma's uit een nabij of verder verleden proberen te verwerken. Het mondt uit in een zeer leesbaar boek waarin een uiterst complexe problematiek bevattelijk wordt uiteengezet, ook omdat de auteur zijn analyse lardeert met concrete gevallen. Verhelderend ook voor ons eigen 'onverwerkt verleden'. Zo toont Huyse aan hoe het verlenen van amnestie allerminst een pasklare oplossing biedt.

[Bruno De Wever]

1. L. Huyse, S. Dhondt e.a., *Onverwerkt verleden. Collaboratie en repressie in België 1942-1952*, Leuven, 1991.